

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ SFÂNTA TREIME

723 N BODINE ST PHILADELPHIA, PA 19123

BULETIN DOMINICAL

Vol. 13 Nr. 32 * Duminică, 2 august 2020 * Redactor: Pr. Nicolai Buga

Duminica a opta după Rusalii

Sfânta Evanghelie Matei 14: 14 - 22

În vremea aceea, Iisus a văzut mulțimea de oameni și I S-a făcut milă de ei și a vindecat pe bolnavii lor. Iar când s-a făcut seară, ucenicii au venit la El și I-au zis: Locul este pustiu și vremea, iată, a trecut; deci, dă drumul mulțimilor ca să se ducă în sate să-și cumpere mâncare. Iisus însă le-a răspuns: N-au trebuință să se ducă; dați-le voi să mănânce. Iar ei I-au zis: Nu avem aici decât cinci pâini și doi pești. Și El a zis: Aduceți-Mi-le aici. Și poruncind să se așeze

mulțimile pe iarbă și luând cele cinci pâini și cei doi pești și privind la cer, a binecuvântat și, frângând, a dat ucenicilor pâinile, iar ucenicii, mulțimilor. Și au mâncat toți și s-au saturat și au strâns rămășițele de fărmături, douăsprezece coșuri pline. Iar cei ce mâncaseră erau ca la cinci mii de bărbați, afară de femei și de copii. Și îndată Iisus a silit pe ucenici să intre în corabie și să treacă înaintea Lui pe țarmul celălalt, până ce El va da drumul mulțimilor.

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ SFÂNTA TREIME

723 N Bodine St.

PHILADELPHIA, PA 19123

Tel./Fax: 215-922-7060
www.holytrinityphiladelphia.org

Pr. Icon. Stavr. Nicolai BUGA

Paroh

fr.n.buga@gmail.com

Pr. Timotei Avram,

Preot Slujitor

fr.timavramn@gmail.com

ÎN ACEST NUMĂR

Evangelia & Apostolul	1
Părintele Patriarh Daniel Ciobotea: Darurile se înmulțesc prin binecuvântare	2-4
Programul bisericii în perioada 31 iulie - 9 august 2020	4
Pr. Victor Vlăduceanu: Predică la Schimbarea la Față a Domnului	5-6

Apostolul 1 Corinteni 1: 10 - 17

Fraților, vă îndemn, pentru numele Domnului nostru Iisus Hristos, ca toți să vorbiți la fel și să nu fie dezbinări între voi; ci să fiți cu totul uniți în același cuget și în aceeași înțelegere. Căci, frații mei, despre voi, prin cei din casa lui Hloe mi-a venit știre că la voi sunt certuri; și spun aceasta, că fiecare dintre voi zice: Eu sunt al lui Pavel, iar eu sunt al lui Apollo, iar eu sunt al lui Chefa, iar eu sunt al lui Hristos! Oare s-a împărțit Hristos? Nu cumva s-a răstignit

Pavel pentru voi? Sau fost-ați botezați în numele lui Pavel? Mulțumesc lui Dumnezeu că pe nici unul din voi n-am botezat, decât pe Crispus și pe Gaius, ca să nu zică cineva că ați fost botezați în numele meu. Am botezat și casa lui Ștefana; afară de aceștia nu știu să mai fi botezat pe altcineva. Căci Hristos nu m-a trimis ca să botez, ci să binevestesc, dar nu înțelepciunea cuvântului, ca să nu rămână zadarnică crucea lui Hristos.

Sinaxar. Duminică 2 august 2020 - a opta după Rusalii: Aducerea moaștelor Sfântului Arhidiacon Ștefan; Dreptul Gamaliel; Binecredinciosul împărat Justinian cel Mare. **Joi 6 august** - **Schimbarea la Față a Domnului (dezlegare la pește)**

Darurile se înmulțesc prin binecuvântare

Sfânta Evanghelie din Duminica a VIII-a după Rusalii, numită și *Evanghelia înmulțirii pâinilor și peștilor*, relatează minunea săvârșită de Mântuitorul Iisus Hristos după ce mai întâi a săturat mulțimile cu hrana cuvântului lui Dumnezeu care ajută pe om să înțeleagă rostul vieții sale pe pământ și viitorul său ceresc. Evanghelia ne arată că Mântuitorul Iisus Hristos oferă celor veniți la El mai întâi hrană pentru suflet și apoi hrană pentru trup. Mulțimile de oameni au venit la Iisus pentru a asculta cuvântul Lui și pentru a primi de la El vindecare de boli. După ce Mântuitorul a binevestit mulțimilor Evanghelia mântuirii și a vindecat pe cei bolnavi aduși la El, ucenicii Lui i-au cerut să dea drumul mulțimilor *‘ca să se ducă în sate să-și cumpere de mâncare’*. El însă le răspunde ucenicilor, zicând: *‘dați-le voi să mănânce’*. Atunci ucenicii I-au spus că au doar cinci pâini și doi pești. Mântuitorul Iisus Hristos, luând cele primite de la ucenicii Săi și ridicându-și ochii la cer, le-a binecuvântat, și apoi le-a dat ucenicilor pentru ca ei să le împartă mulțimilor care așteptau în cete șezând pe iarbă. Atunci, ca la 5.000 de bărbați în afară de femei și copii s-au săturat din aceste cinci pâini și doi pești. În plus, au mai rămas 12 coșuri de firimituri, dovadă a faptului că hrana a fost suficientă și chiar a prisosit.

Primul îndemn al Evangheliei de astăzi este acesta: să hrănim mai întâi sufletul nostru cu ascultarea cuvântului lui Dumnezeu și să cerem de la Hristos vindecare sufletească și trupească. De aceea, Biserica Ortodoxă a rânduit să postim înainte de-a participa la Sfânta Liturghie, pentru ca mai întâi să ne hrănim sufletul ascultând cuvântul lui Dumnezeu din Sfânta Evanghelie și apoi să ne împărtășim cu Hristos-Domnul din Sfânta Euharistie, *‘spre vindecarea sufletului și a trupului’*. Astfel, arătăm că omul este în primul rând ființă spirituală, cu suflet nemuritor, dornic de viață cerească veșnică, deși este purtător de trup și viețuitor pe pământ. Omul este o ființă spirituală întrupată, o ființă rațională cu voință liberă și iubitoare. Ca atare, omul se hrănește cu sensurile sau înțelesurile duhovnicești ale Cuvântului lui Dumnezeu, ale lui Dumnezeu Cuvântul, Creatorul lumii și al omului. Când Hristos Domnul ne explică tainele Împărăției cerurilor, El de fapt ne explică taina vieții noastre veșnice la care este chemat omul creat după chipul lui Dumnezeu Cel veșnic viu. Prin urmare, în fiecare zi și mai ales în duminici și sărbători, trebuie să ne hrănim sufletul cu semințele

înțelesurilor dumnezeiești ale Sfintelor Scripturi și ale sfintelor rugăciuni.

În al doilea rând, din *Evanghelia de astăzi învățăm că Mântuitorul Iisus Hristos distinge, dar nu desparte hrana duhovnicească de cea trupească*. El dă întâietate hranei sufletești, dar nu uită că omul este și trup. Astfel, când ucenicii Săi au intervenit ca El să slobozească mulțimile,

pentru ca oamenii să-și cumpere ceva de mâncare, atunci El le-a zis: *‘dați-le voi să mănânce’* (Matei 14, 16). Din aceasta învățăm că ucenicii lui Hristos, și deci Biserica întreagă, trebuie să aibă grijă de omul flămând. Ucenicii lui Iisus voiau să-I spună că nu sunt pregătiți pentru a hrăni mii de oameni. Însă Mântuitorul Iisus Hristos după ce află de la ucenicii Săi că se află acolo totuși ceva hrană materială, și anume *cinci pâini și doi pești*, a cerut ca acest puțin să fie adus la El. Îndată Iisus a binecuvântat pâinile și peștii, iar acest dar mic s-a înmulțit în mod minunat, încât din el s-au hrănit mii de oameni. Prin aceasta vedem că *fiecare dar pe care îl aducem la biserică, oricât de mic sau de puțin ar fi el, când se binecuvântează de către Hristos devine o bucurie pentru mulți oameni*. De aceea, creștinii, încă din veacurile primare, s-au obișnuit să aducă la biserică pentru binecuvântare, pe lângă pâinile (prescurile) pentru Euharistie, și alimente sau îmbrăcăminte pentru cei săraci și bolnavi. Așa s-a dezvoltat, deodată cu Liturgia euharistică, și Filantropia, deodată cu slujba liturgică din biserică și slujba de ajutorare a celor nevoiași. Așadar, opera filantropică sau opera de caritate a Bisericii își are rădăcina în iubirea lui Dumnezeu arătată față de oameni în Iisus Hristos. De fapt, toată opera socială a Bisericii izvorăște din Sfânta Liturghie. Toată filantropia creștină sau iubirea față de oameni izvorăște din întâlnirea creștinilor cu Fiul lui Dumnezeu, Care S-a făcut om din iubire pentru oameni și pentru mântuirea lor.

Cele cinci pâini aduse de cineva la întâlnirea cu Hristos au devenit simbolul pâinilor aduse la biserică pentru Proskomidie, adică pregătirea Sfintei Liturghii. Ele mai simbolizează și cele cinci pâini pe care preotul le binecuvântează împreună cu grâul, untdelemnul și vinul la slujba numită ‘Litie’ care se săvârșește în cadrul Vecerniei Mari pentru a cere lui Dumnezeu să își reverse binecuvântarea Sa peste rodul de grâu, vin și untdelemn în parohia sau mănăstirea respectivă, în țara de care aparține și în toată lumea.

Din această Evanghelie învățăm noi că darul mic pe care îl aducem la biserică devine bucurie pentru toți oamenii care se hrănesc din darurile lui Dumnezeu. *Rostul acestui mic dar adus la biserică este să ne arate cât de mult valorează mulțimea darurilor pe care Dumnezeu ni le dăruiește când recolta este bună, când roadele pământului devin îmbelșugate.* De aceea, noi trebuie să-I aducem lui Dumnezeu daruri din darurile Sale, să-I mulțumim pentru ele și să cerem să le înmulțească. Când nu mai mulțumim lui Dumnezeu și nu mai suntem recunoscători, atunci Dumnezeu îngăduie secetă sau inundații, oprind rodirea pământului pentru o vreme. Astfel, noi înțelegem mai bine că darurile prin care se întreține viața noastră pe pământ provin de la Dumnezeu, Făcătorul cerului și al pământului. Numai când nu mai avem sănătate deplină ne dăm seama ce mare dar este sănătatea, numai când nu plouă la vreme potrivită ne dăm seama cât de important este darul ploii, numai când nu trăim vremuri pașnice, ci tulburi, ne dăm seama cât de prețioasă este binecuvântarea păcii, a armoniei în societate, în familie, în lume.

Evanghelia ne îndeamnă să trăim în prezența binecuvântării lui Hristos, căutându-L pe El, hrănindu-ne spiritual cu Evanghelia Sa, pentru că Mântuitorul a spus: *‘Cuvintele Mele sunt Duh și Viață’ (Ioan 6, 63). Cuvântul Domnului nu este simplă informație, este relație vie, legătură vie a omului cu Dumnezeu.* De aceea, Cuvântul Evangheliei este dătător de viață, de lumină, de putere, de bucurie, de pace, e pregustare a păcii și dreptății din Împărăția Preasfintei Treimi (Romani 14, 17).

Din Evanghelia de astăzi mai învățăm și faptul că Mântuitorul Iisus Hristos înmulțește cele cinci pâini și cei doi pești nu pentru a produce munți de pâine și mulțime de pești. El nu face minuni pentru a impresiona sau pentru a fi lăudat, ci face toate acestea din iubire sfântă și milostivă. Hristos săvârșește minuni ca să ajute pe om, să-l întărească în credință și iubire, nu pentru a-l intimida. Minunile lui Hristos sunt minunile iubirii Lui milostive. Trebuie subliniat că *minunea înmulțirii pâinilor și peștilor se realizează pe când pâinile și cei doi pești se dăruiesc, se împart, se distribuie.* Nu a văzut nimeni modul în care se înmulțeau pâinile și peștii, ci s-a constatat doar că *Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu înmulțește darurile ca noi să le acumulăm în rezerve mari, ca falsă siguranță a noastră bazată pe lucruri materiale, ci adevărata minune se face pentru ca să se întărească comuniunea între Dumnezeu și oameni, precum și dărnicia oamenilor întreolaltă. ‘Dăruind altora, vei dobândi’, spunea foarte frumos și părintele Nicolae Steinhardt de la Mănăstirea Rohia. Deci, când dăruim altora, cu iubire și cu smerenie, ceva util, obiecte sau bani, se golește buzunarul nostru, dar se umple inima noastră de bucuria duhovnicească a harului lui Dumnezeu cel Atotmilostiv. Astfel ne asemănăm cu*

Dumnezeu potrivit poruncii Mântuitorului : ‘Fiți milostivi, precum Tatăl vostru cel din ceruri milostiv este’ (Luca 6, 36).

La sfârșitul Liturghiei ortodoxe, ceea ce rămâne din pâinea adusă de credincioși pentru pregătirea Sfintei Euharistii, adică anafora, se împarte tuturor, atât celor ce s-au împărtășit cu Trupul și Sângele Domnului, cât și celorlalți ortodocși participanți la Sfânta Liturghie dacă au postit în acea zi. Pâinea aceasta binecuvântată, numită anafora, ne aduce aminte de minunea înmulțirii pâinilor și a celor doi pești pe care Mântuitorul a săvârșit-o potrivit Evangheliei de astăzi, pentru a ne îndemna să fim darnici și să cultivăm comuniunea și ospitalitatea, ca răspuns al nostru la iubirea milostivă a lui Dumnezeu.

Există, desigur, și un înțeles duhovnicesc adânc al acestei Evanghelii. Înmulțirea pâinilor de către Mântuitorul Iisus Hristos ne trimite și la Taina Sfintei Euharistii, prin care se manifestă iubirea infinită și veșnică a lui Hristos pentru lume. În Liturghia ortodoxă, după sfințirea darurilor euharistice, preotul ia Agnețul și zice: ‘Se frânge și Se împarte Mielul lui Dumnezeu, Cel ce Se frânge și nu Se desparte, Cel ce Se mănâncă pururea și niciodată nu Se sfârșește, ci pe cei ce se împărtășesc îi sfințește’ (Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur). Deși ne împărtășim cu o părticică din Trupul lui Hristos, nu primim o parte din Hristos, ci în fiecare părticică din Sfânta Euharistie Se dăruiește Hristos întreg. Cu alte cuvinte, noi nu ne împărtășim cu părți din Hristos, deși ne împărtășim cu părticele din Sfântul Său Trup, ci cu Hristos Însuși întreg. În fiecare părticică din Sfântul Său Trup este prezent, prin harul Duhului Sfânt, Hristos întreg. Acest adevăr îl spune chiar Evanghelia după Ioan, unde Hristos Domnul spune: ‘Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru el’ (Ioan 6, 56). Când ne împărtășim, primim Ceva, dar ne unim cu Cineva. Când primim o parte din Trupul lui Hristos, ne unim cu Hristos întreg. Prin Sfânta Euharistie nu ni se dăruiește ceva trecător, ci ni se împărtășește viața veșnică sau iubirea veșnică a Mântuitorului nostru Iisus Hristos. De aceea El spune: ‘Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică, și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi’ (Ioan 6, 54). Din acest motiv, când ne împărtășim la Sfânta Liturghie se cântă la strană: ‘Trupul lui Hristos primiți și din izvorul cel fără de moarte gustați’. Noi ne împărtășim cu Trupul și Sângele Domnului din Sfânta Euharistie, dar Îl primim pe Domnul Însuși. El devine Viața vieții noastre, arvuna învierii noastre și a vieții veșnice. Pâinea și vinul sunt limitate și trecătoare, dar ceea ce se oferă prin pâinea prefăcută în Trupul Domnului și prin vinul prefăcut în Sângele Domnului sunt daruri cerești, netrecătoare, adică viața lui Hristos Cel veșnic împărtășită oamenilor acum în arvună, iar la a doua Sa venire, în plinătate.

Cum trebuie să folosim darurile binecuvântate de Dumnezeu?

Mai reținem din Evanghelia de astăzi și un aspect deosebit de semnificativ pentru viața noastră, și anume cum trebuie să folosim darurile binecuvântate de Dumnezeu. După ce s-au săturat mulțimile, rămășițele de hrană, adică firimiturile, au fost adunate în 12 coșuri. Acest fapt simbolizează adevărul că Dumnezeu hrănește poporul ales, cele 12 triburi ale lui Israel, dar și Biserica celor 12 Apostoli. Însă, dincolo de această semnificație spirituală, Evanghelia ne mai arată că pâinea nu trebuie risipită, aruncată, părăsită, neglijată, ci trebuie adunată, păstrată, folosită în mod deplin sau chibzuit. Astfel, Evanghelia ne învață să fim economi și cuviincioși, să fim cu grijă față de darurile lui Dumnezeu chiar și atunci când avem belșug de lucruri materiale. În plus, locul unde ne-am hrănit trebuie lăsat curat, nu murdărit; frumos, nu urât cu resturi de hrană aruncată pe jos.

Așadar, Evanghelia de azi ne cheamă la împărtășirea din darurile lui Dumnezeu, la recunoștință și în același timp la grijă deosebită față de darurile lui Dumnezeu, care, dacă ne prisosesc, nu trebuie risipite. Din păcate, există și astăzi oameni care au belșug de lucruri materiale și le risipesc cu multă ușurință și nepăsare, în timp ce alți oameni mor de foame. Evanghelia ne învață că, dacă avem belșug de hrană, nu trebuie să o risipim, ci să ne gândim și la cei care nu au deloc pâine. În acest sens, cineva se ruga zicând: 'Dă, Doamne pâine celor flămânzi și foame de Tine celor ce au prea multă pâine!'

Să ne ajute Bunul Dumnezeu să învățăm din Evanghelia de astăzi că mai întâi trebuie să hrănim sufletul nostru prin comuniunea noastră spirituală cu Hristos, iar darurile materiale care ne prisosesc nu trebuie risipite, ci folosite cu multă chibzuință și înțelepciune, spre slava lui Dumnezeu și spre a noastră mântuire. Amin!

**Preafericitul Părinte Daniel,
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române**

(Sursa: Ziarul „Lumina de Duminică” din 18 iulie 2010)

PROGRAMUL BISERICII în perioada 31 iulie - 9 august 2020

**Vineri 31 iulie -
Începutul Postului Adormirii
Maicii Domnului**

**Duminică 2 august
(Duminica a 8-a după
Rusalii):**

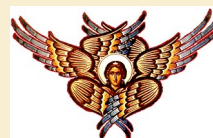
9:00 am - Utrenie
10:00 am - Sf. Liturghie
12:00 pm - Coffee hour
1:30 pm - Însmormântare
Liliana Marmaliuc

**Joi 6 august -
Schimbarea la Față
a Domnului:**

9:00 am - Utrenie
10:00 am - Sf. Liturghie
11:30 am - Parastas Fam.
Cristina Kraiter
12:00 pm - Coffee hour

**Duminică 9 august
(Duminica a 9-a după
Rusalii):**

9:00 am - Utrenie
10:00 am - Sf. Liturghie
12:00 pm - Coffee hour

Predică la Schimbarea la Față a Domnului

Prin păcatul săvârșit de protopărinții noștri în grădina Edenului, un zid de despărțire, o prăpastie uriașă s-a ivit între omenire și dumnezeire. Din acest moment a apus soarele grației divine și întuneric mare s-a revărsat peste întreg pământul. Noaptea aceasta a fost lungă și grea pentru neamul omenesc, deoarece îl mistuia dorul fierbinte după fericirea paradisiacă. Și ce n-a făcut omul pentru a-și regăsi drumul spre Dumnezeu?! Altare, statui din piatră și din bronz și atâtea jertfe sângeroase au constituit tot atâtea suspine omenesti pentru cucerirea paradisului nostalgic.

În sfârșit, după trecerea a mii de ani, acest dor al omenirii a înduioșat Cerul.

Și iată că la plinirea vremii, atunci când omenirea se găsea pe marginea prăpastiei, când apuneau ultimele pâlăviri ale filozofiei păgâne, la această răspântie crucială a istoriei antice, apare Salvatorul, Răscumpărătorul! Fiul lui Dumnezeu își dezbracă maiestuoasa purpură divină și coboară între oameni pentru a înfrăți pe vecie Cerul cu pământul.

Ivirea lui a marcat în istorie un început de epocă nouă, schimbând radical viața religioasă, morală și socială a societății precreștine. El dăruiește din încheieturi împărăția ce părea înfrățită cu veșnicia cezarilor din Roma și distruge panteonul nesfârșit al zeilor din piatră și din bronz al lumii vechi. El orientează sufletul omenirii spre Cer, spre adevăratul Dumnezeu, Părintele luminilor, de unde ne vine toată darea cea bună și tot darul desăvârșit, în clasicul dialog cu femeia samariteancă, Hristos Domnul ne arată că ființa lui Dumnezeu nu este nici piatră, nici bronz, nici obiect sau fenomen din natură, ci de esență spirituală: „Duh este Dumnezeu și cei ce I se închină trebuie să I se închine în duh și în adevăr” (Ioan IV, 24).

Hristos Mântuitorul aduce în lume o lumină nouă, lumina învățaturii creștine cea mai splendidă, cea mai curată, cea mai completă și cea mai sublimă învățătură metafizică și etică. În centrul doctrinei creștine, în locul legii talionului - legislație precreștină ce degrada ființa umană -, Iisus așază porunca iubirii, esența spiritualității creștine, ce înalță, înobilează, transfigurează și eternizează viața umană. Lumina învățaturii creștine a constituit pentru sufletele creștine o totală și adâncă renaștere spirituală, un botez regenerativ, purificând lumea creștină de păcatele trecutului, cea mai de seamă reformă spirituală și socială în lume.

Din iubire Hristos Domnul vine în lume și prin iubire divinul învățător dăruiește zidul despărțitor dintre națiuni și clasele sociale, unind omenirea într-un uriaș fluviu spiritual de viață nouă, fără discriminări naționale și sociale.

În cei trei ani de activitate mesianică, Hristos Mântuitorul săvârșește atâtea minuni tot atâtea splendide confirmări ale dumnezeirii Sale.

Cu toate aceste fapte minunate, cu toată sublima Sa învățătură propovăduită, fariseii și cărturarii căutau în permanență să-L discrediteze pe Hristos Mântuitorul. Acest lucru îl determină pe Iisus să accentueze: „Dacă nu credeți în Mine, credeți în lucrurile Mele” (Ioan X, 38) și apoi: „De nu aș fi făcut între ei lucruri pe care nimeni altul nu le-a făcut, păcat nu ar avea” (Ioan

XV, 24). Iudeii așteptau un mesia pământesc, un erou național politic, care punându-se în fruntea lor va răsturna dominația Romanilor, va efectua dezrobirea politică. În Grecia înflorea numeroase școli filozofice care făceau cu neputință îndrumarea omului spre adevăratul Dumnezeu unic și etern. În această configurație haotică, deprimantă, în acest context venea Iisus să regenereze omul.

Concepția aceasta despre un mesia-erou, politic național o aveau până și apostolii, ucenicii Domnului, care auzind despre patimile și moartea Sa, se îndoiau dacă El este adevăratul Mesia.

Apropiindu-se sublima dramă de pe Golgota, Iisus îi pregătește pe apostoli spre înțelegerea operei ce avea să se săvârșească prin moartea și învierea Sa: „Iată, ne suim la Ierusalim și Fiul Omului va fi predat arhierilor și cărturarilor; și-L vor osândi la moarte și-L vor preda păgânilor... și-L vor omorî, dar după trei zile va învia. Și au venit la El Iacob și Ioan, fiii lui Zevedeu, zicându-I: Învățătorule, voim să ne faci ceea ce vom cere de la ti ne... Dă-ne nouă să ședem unul de-a dreapta Ta și altul de-a stânnga Ta, întru slava Ta”.

Pretenția aceasta la gloria mesianică îl determină pe Iisus să riposteze... „Nu știți ce cereți! Puteți să beți paharul pe care îl beau Eu sau să vă botezați cu botezul cu care Mă botez Eu?”

Iar ei I-au zis: „Putem” și Iisus le-a zis: „Paharul pe care Eu îl beau îl veți bea și cu botezul cu care Mă botez vă veți boteza. Dar a ședea de-a dreapta Mea, sau de-a stânnga Mea, nu este al Meu a da, ci celor pentru care s-a pregătit...” (Marcu X, 33-40). „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta”, a accentuat de atâtea ori Iisus.

Pentru a le întări apostolilor credința în dumnezeirea Sa, în sublima operă de mântuire a neamului omenesc, Hristos Domnul a luat cu Sine pe Petru și pe Iacob și pe Ioan, fratele lui, și i-a dus într-un munte înalt, pe care tradiția bisericească îl identifică cu Muntele Taborului.

„Și S-a schimbat la față, înaintea lor, și a strălucit fața Lui ca soarele, iar veșmintele Lui s-au făcut albe ca lumina. Și iată, Moise și Ilie s-au arătat lor, vorbind cu El. Și, răspunzând Petru, a zis lui Iisus: Doamne, bine este să fim noi aici; dacă voiești, voi face aici trei colibe: Ție una, și lui Moise una, și lui Ilie una. Vorbind el încă, iată un nor luminos i-a umbrit pe ei, și iată glas din nori zicând: Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în Care am binevoit; pe Acesta ascultați-L” (Matei XVII, 2-5). Este același sublim mesaj divin adresat de Dumnezeu-Tatăl și la botezul Domnului.

„Și, auzind ucenicii, au căzut cu fața la pământ și s-au spăimântat foarte” (Matei XVII, 6).

Trupul divinului învățător se transfigurează în lumina inefabilă a dumnezeirii. Sfinții Părinți ai Bisericii țin să reliefeze patetic și impresionant că în lumina taborică ce L-a învăluit pe Hristos Mântuitorul S-a revelat însăși dumnezeirea. Sfântul Ioan Gură de Aur - una dintre figurile cele mai reprezentative ale Bisericii noastre creștine, cel mai strălucit predicator al creștinismului, care prin cuvântul său înaripat a răscolit sufletele până în cele mai tainice profunzimi, determinând auditoriul să-L cunoască, să-L iubească și să-L urmeze pe Hristos Domnul - se pronunță hotărât: „Domnul s-a arătat mai strălucitor ca soarele, dumnezeirea arătându-Și razele ei”.

Sfântul Maxim Mărturisitorul a numit Schimbarea la Față „simbol al dumnezeirii”, în sensul că prin ea se împărtășea dumnezeirea „pe măsura” ucenicilor prezenți și că ea trimitea la ceva și mai înalt decât ea, adică la ființa dumnezeiască. În această lumină, văzându-L frunțașii apostolilor pe Domnul schimbat la față, „s-au mutat din trup în duh mai înainte de a sfârși viața în trup” (A se vedea Filocalia, voi. 7, traducere, introducere și note de Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, p. 292, subsidiar nota 404 și p. 293).

La Schimbarea la Față, neputând privi slava luminii Fiului lui Dumnezeu, „ucenicii au căzut cu fața la pământ și s-au spăimântat foarte”. Cu câtă strălucire va apărea Iisus la sfârșitul lumii, când va veni pe norii cerului, în deplina Sa măreție divină, ca să judece lumea!

Condacul praznicului ne zugrăvește în chip strălucit scopul acestei sărbători împărătești:

„În munte Te-ai schimbat la față, și pe cât au cuprins învățăceii Tăi mărirea Ta, Hristoase Dumnezeule, au văzut că, dacă Te vor vedea răstignit, să cunoască patima Ta cea de bună voie și lumii să binevestească că Tu ești cu adevărat raza Tatălui.”

Din slova pericopei evanghelice se desprind trei învățături fundamentale:

1) Dumnezeirea Mântuitorului Hristos, confirmată de mărturisirea lui Dumnezeu-Tatăl: „Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în Care am binevoit; pe Acesta să-L ascultați” (Matei XVII, 5).

2) Lumina Taborului ne descoperă în chip strălucit nemurirea sufletului, perspectiva veșniciei. În lumina inefabilă a Dumnezeirii, când trupul lui Iisus se

transfigurează, „Moise și Ilie s-au arătat lor, vorbind cu El” (Matei XVII, 3), rechemăți din veșnicie, stând de față cu Hristos Domnul.

3) Schimbarea la Față a Mântuitorului Hristos, pe care o prăznuim astăzi, îi umple de o deosebită bucurie sufletească pe Sfinții Apostoli, în ale căror suflete, deși coborâți de pe Tabor, lumina Dumnezeiască taborică continuă a sclipi, risipind îndoielile, consolidând credința lor în dumnezeirea lui Iisus și pregătindu-i pentru apostolatul creștin.

Schimbarea la Față a Mântuitorului pe Muntele Taborului să constituie pentru fiecare creștin o îndatorire de seamă de a-și regăsi echilibrul sufletească, moment de renaștere internă spirituală, de desăvârșire morală, de îndumnezeire a ființei umane, trăind în permanență sub faldurile de lumină ale cerului, în duhul transfigurator al doctrinei creștine - cea mai înaltă, cea mai sublimă și superioară învățătură metafizică și etică.

Potrivit învățaturii creștine, menirea credinciosului în lume constă în preamărirea lui Dumnezeu, mântuirea sufletului, dobândirea fericirii pe pământ și cucerirea paradisului nostalgic.

Hristos Mântuitorul a coborât pe pământ pentru restaurarea omului launtric, pentru a ne ridica la ceruri spre culmile altitudinii etice. Prin sublima Sa învățătură, Iisus ne-a arătat calea pe care trebuie să mergem pentru a dobândi desăvârșirea creștină, pentru a ajunge la omul desăvârșit al plenitudinii lui Hristos.

Procesul desăvârșirii noastre în viața duhovnicească trece prin mai multe trepte: purificarea, iluminarea și unirea deplină cu Dumnezeu sau desăvârșirea. Hristos Mântuitorul reprezintă pentru noi, credincioșii, modelul ideal al omenirii transfigurate, îndumnezeite, iar unirea cu El constituie ținta ultimă de perfecțiune spirituală în limitele vieții duhovnicești. Iisus este idealul viu al desăvârșirii, sub lumina căruia trebuie să ne călăuzim pașii.

Hristos fiind calea spre desăvârșire, cuvine-se să-I slujim, făcând din inima noastră un altar aprins de flăcările iubirii divine și ale dragostei față de oameni.

Sfântul Ioan Gură de Aur folosește comparația paulină cu alergătorul din arenă, în lupta pentru dobândirea desăvârșirii creștine. „Ca și acesta, și râvnitorul spre perfecțiunea spirituală trebuie să-și angajeze toate forțele în luptă perseverentă, privind mereu înainte spre țintă. Alergătorul nu se oprește niciodată... Departe de a-și micșora efortul când este aproape de țintă, mai ales atunci își intensifică alergarea” (Omilia la Evrei 7, 3).

Credinciosul adevărat trebuie să fie cristalul pur și neîntinat care să reflecte lumina lui Hristos în lume. Să fie cu drept cuvânt expresia bunătății, a iubirii, a păcii, a dreptății și a sfințeniei, neuitând o singură clipă că, deși trăiește în veac, clădește pentru veșnicie. [...]

Pr. dr. Victor Vlăduceanu
(Glasul Bisericii, nr. 7-9, 1984)